

ஒரு பேப்பர்

ORU PAPER

எண்ணும் எண்ணங்கள்
யாவினும் வெற்றி!

ஆசிரியர் குழு:

லண்டன்

சேயோன் - அ.இரவி
அகிலன் - மயூரன்

கனடா

தயா - மணி

பாரிஸ்

சிறி

ஜேர்மனி

சபேசன் - சாந்தி

சுவில்

சயந்தன்

பொறுப்பாசிரியர்

- கோபி -

மக்கள் தொடர்பு

பாலா

விளம்பரம்

கௌரி - சசி - நிஷா - சுபா

அச்சு

குமார் (ஜேர்மனி)

வடிவமைப்பு

jasmine studio

முகப்பு வடிவமைப்பு

seven zero graphics

விளம்பர வடிவமைப்பு

ரஜீவன் - மாயா

தமிழ் எழுத்துரு உதவி

சுரதா யாழ்வாணன்

நிதி - நிர்வாகம்

முருகானந்தன்

வழங்கல்

உதயகுமார்-ராஜு-கரன்

உங்கள் தொடர்புக்கு:

தொலைபேசி (Tel)

லண்டன் 020 7043 4310

பாரீஸ் 01 7289 8165

சுவில் 043 500 0277

தொலைநகல் (Fax)

020 7043 4312

ஆக்கங்கள் மற்றும்

அஞ்சல்வழித்தொடர்புக்கு:

பணிமனை முகவரி

Oru Paper

45'B' Crusoe Road

Mitcham CR4 3L J

Surrey

மின்னஞ்சல்:

info@orupaper.com

இணையம்:

www.orupaper.com

'Oru Paper' is a bi-lingual paper published from London by Jasmine Studio Ltd. on the 1st and 3rd Fridays of each month. The views expressed are those of the contributors and do not reflect the views of editors or its publishers. All information including advertisements are presented in good faith. However the general public is informed that the publisher accepts no responsibility for any loss or damage whatsoever caused by errors or omissions.

அண்ணன் உள்ளான்; ஏன் அஞ்சுவான்?

'தம்பி உள்ளான் படைக்கு அஞ்சான்' என்றும் 'தம்பி உள்ளான் சண்டைக்கு அஞ்சான்' என்றும் எம் ஊரில் நாம் அடிக்கடி கேட்பதுண்டு. அதன் பொருள் என்ன? தம்பி இருந்தால் ஒரு துணிச்சல். அவ்வளவுதான். இப்பொழுது எமக்குக்கிடைப்பது ஒரு துணிச்சல் என்றல்ல. சஞ்சலப்படுகிற மனதுக்கு ஒரு சாந்தி. எமக்கென்றும், ஏன் என்று கேட்க சொந்தச் சகோதரர்கள் இருக்கின்றனர். உறவுகள் இருக்கின்றனர்.

'தூரத்திலிருந்தெம் துயரை அறிந்ததுமே ஓரத்தினில் வந்து உதவி புரிந்தார்கள் வாரப் பாட்டோடு மனிதர்கள்'

என்ற மகாகவியின் பாடலொன்றே இப்போது நெடுகலும் என் நினைவில் வருகிறது. உணர்வும், உணர்ச்சியும் ஒரு சேரப் பொங்க, புளுகத்தில் இருக்கிறோம். நாம் துன்பத்தில் சாதல் கண்டு சொந்தச் சகோதரர்கள் துடிக்கிறார்கள்.

இந்த மாதம் இருபதாம் திகதி தமிழ்நாடு கோவையில் உள்ள தோழர் பாமரன் அவர் களுடன் உரையாடினேன். தமிழ்நாட்டில் உள்ள மக்கள் எழுச்சி பற்றி நிறையச் சொன்னார். 1983ம் ஆண்டளவில் வந்த எழுச்சிபோல இப்பொழுதும் பேரெழுச்சி ஒன்று வந்துள்ளது என்றார்.

ஈழத்தமிழர் குறித்து தமிழ் நாட்டுத் தமிழர் பெரும்பாலானோர் உணர்வுபூர்வ அணுகு முறையைக் கொண்டுள்ளனர்.

கோவைக்கு அருகில் சத்திய மங்கலம் என்னும் சிறிய கிராமத்தில் ஈழத் தமிழர் களுக்கான பட்டினிப் போராட்டம் நடைபெற்றதாகவும், அதில் இரண்டாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் கலந்து கொண்டனரென்றும், அதில் பெரும்பான்மையோர் பெண்கள் என்றும் சொன்னார்.

ஒரு சிறிய கிராமத்திலேயே இவ்வாறு உணர்வு பெருக்கெடுக்கிறது என்றால், தமிழ் நாட்டுத் தமிழரின் உணர்ச்சி வேகத்தை நாம் கணிப்பிடுவது அவ்வளவு கடினமல்ல.

செஞ்சோலை வளாகத்தில் குண்டு பாய்ந்து, பிஞ்சுகள் அறுபதின்மர் படுகொலை செய்யப் பட்ட போதே தமிழ்நாட்டில் கொந்தளிப்பான சூழல் உருவாயிற்று. முன்னாள் அரசியற் துறைப் பொறுப்பாளர் பிரிகேடியர் சு.ப. தமிழ்ச்

செல்வனின் மறைவின் போது தமிழ்நாடே அழுதது. அவற்றின் தொடர்ச்சிதான் இந்த எழுச்சி.

நான் நம்புகிறேன் இந்த மக்களின் எழுச்சி தான் அரசியற்கட்சிகளையும் ஆட்டம் காண வைக்கிறது. தமிழக முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் மனிதச் சங்கிலி போராட்டம் ஒன்றை அறிவிக்க வைத்ததும் அதுதான்.

சற்று மறுதலிக்காக

எழுதுவது: சேயோன்

பழநெடுமாறன், வைகோ, சுபவீ, திருமாவளவன், அறிவுமதி, வீரமணி, ராமதாஸ், கொளத்தூர் மணி, விடுதலை இராசேந்திரன், தியாகு, சீமான், இவர்கள் இயல்பிலேயே தமிழுணர்வாளர்கள், ஈழத்தமிழர் போராட்டம் மீது ஆழ்ந்த அக்கறையும், ஆதரவும் கொண்டவர்கள்.

மத்திய அரசின் நிர்ப்பந்தத்தில்

கலைஞர் வழி தவறிவிட்டார்.

உணர்வென்று ஒங்கிய குரல் உடன

டியாகவே ஓய்ந்துபோனது. ஆயினும்

என்ன தமிழ்நாட்டு மக்களின்

உணர்வென்னும் வெள்ளம் வடியப்

போவதில்லை என்பதே எம் ஆறுதல்.

இவர்களது தொடர்ந்தேர்ச்சியான போராட்டமே தமிழ்நாட்டு மக்களை இந்தளவு எழுச்சி கொள்ள வைத்தது. இவர்களுக்கு என்றென்றும் ஈழத் தமிழர் நன்றிக்கடன் பட்டிருப்பார்கள். ஒருபோதும் மறக்கவும் மாட்டார்கள். மனசார வாழ்த்துவார்கள். இவர்கள் இல்லாமல் இந்த எழுச்சி இல்லை.

தன்னம்பிக்கையும் கர்வமும்

தன்னம்பிக்கைக்கும் கர்வத்திற்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம் நிறைய பேருக்குத் தெரிவதில்லை.

இரண்டுக்கும் இடையே நூலிழை வித்தியாசம் தான் இருப்பது போலத் தோன்றினாலும் அவை தரும் விளைவுகளில் மலைக்கும் மடுவுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம் இருக்கிறது.

'என்னால் முடியும்' என்று நினைப்பது தன்னம்பிக்கை. 'என்னால் மட்டுமே முடியும்' என்று நினைப்பது கர்வம்.

தன்னம்பிக்கை எல்லா சாதனைகளுக்கும் மூல காரணமாக உள்ளது. கர்வம் எல்லா அழிவுக்கும் காரணமான விஷமாக உள்ளது.

இதை விளக்க உதாரணங்களுக்குப் பஞ்சமில்லை என்றாலும் இந்த இரண்டுமே ஒரே நபரிடத்தில் எப்படி விளைவுகளை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது என்பதைக் காண வேண்டுமென்றால் ஹிட்லரின் வாழ்க்கையைப் பார்த்தால் போதும்.

அசாதாரணமான அறிவும், தன்னம்பிக்கையும் கொண்ட ஹிட்லர் நாட்டின் நிர்வாகத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் முன் ஜெர்மனியில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் கடுமையாக இருந்தது. நாட்டின் பொருளாதார நிலைமை மிக மோசமாக இருந்தது. ஆனால் தன்னால் நாட்டை நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டு வர முடியும் என்ற நம்பிக்கை திடமாக அவரிடம் இருந்தது.

1933ல் ஹிட்லர் தன் நாட்டு மக்களிடம் கூறினார். 'எனக்கு நான்கே நான்கு வருடங்களைக் கொடுங்கள்.' சொன்னபடி நாட்டின் தலைவியை மாற்றிக் காட்டினார். எழுபது லட்சம் பேர் வேலையில்லாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த

நாட்டில் தொழிற்சாலைகளையும், வாணிப அபிவிருத்தியையும் ஏற்படுத்தி வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கினார். நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மிக நல்ல நிலைக்கு உயர்த்தினார். எல்லாம் அவரது தன்னம்பிக்கை செய்து காட்டியது.

ஆனால் அதே தன்னம்பிக்கை கர்வமாக மாற ஆரம்பித்தவுடன் அழிவும் ஆரம்பித்தது. தன்னை மிஞ்ச ஆளில்லை என்ற எண்ணம் வலுப்பட ஆரம்பித்தவுடன் அவர் எடுத்த முடிவுகள் அவரது நாட்டை மட்டுமல்லாமல் உலகத்திலேயே பேரழிவுகளை ஏற்படுத்தின.

தன்னை மிஞ்ச ஆளில்லை என்ற எண்ணம் வலுப்பட ஆரம்பித்தவுடன் ஒருவர் எடுக்கும் முடிவுகள் அவருக்கும் அவர் சார்ந்தவர்களுக்கும் அழிவைக் கொண்டு வருகிறது

இரண்டாம் உலகப் போரில் ஏற்பட்ட அழிவுகளை இன்னமும் கூட சரியாக கணிக்க முடியவில்லை என்ற வரலாற்று வல்லுனர்கள் கூறுகிறார்கள்.

ஹிட்லரின் வாழ்வில் மட்டுமல்ல ஒவ்வொரு மனிதன் வாழ்க்கையிலும் இந்த இரண்டுமே இதே விளைவுகளையே ஏற்படுத்தக் கூடியவை. அதுவே இயற்கையின் நியதி.

எனவே தன்னம்பிக்கையுடன் இருங்கள். அது தான் உங்களை உயர்த்தக் கூடியது. உங்கள் வாழ்க்கையை ஒளிமயமாக்கப் போவதும் அந்த தன்னம்பிக்கை தான். ஆனால் அது கர்வம் என்ற விஷமாக மாறி விடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

இன்னொரு புறமும் உண்டு. அது சுப்பிரணிய சுவாமி, சோ, ஜெயலலிதா என்ற பிராமணிய சக்திகள். 'அதுகளை' நாம் புறங்கையால் தள்ளி விடலாமா? தமிழ்நாட்டு எழுச்சிக்கு முன்னர் 'அதுகள்' செத்த பாம்புகள். இந்த மக்களின் எழுச்சி கண்டு ஜெயலலிதா ஈழத்தமிழரின் சுயநிர்ணய உரிமைதொடர்பாக 'ஏதோ' சொல்லத் தொடங்கினார். ஒரு வரிதானும், சொல்லவும் இந்தப் பார்ப்பணிய சக்திகள் விடவில்லை. அவர்களை நாங்கள் விடுவோம்.

தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களின் எழுச்சி வெள்ளத்தில் கலைஞரும் அடிபட்டுப் போனார். இந்த எழுச்சி அவரை ஆவெசமான நிலைப்பாட்டையும் எடுக்க வைத்தது.

அது மெத்த மகிழ்வென்று நாமிருக்க மத்திய அரசின் நிர்ப்பந்தத்தில் கலைஞர் வழி தவறிவிட்டார். உணர்வென்று ஒங்கிய குரல் உடனடியாகவே ஓய்ந்துபோனது. ஆயினும் என்ன தமிழ்நாட்டு மக்களின் உணர்வென்னும் வெள்ளம் வடியப் போவதில்லை என்பதே எம் ஆறுதல்.

தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களின், தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்களின் எழுச்சி கண்டு, சிறிலங்கா சிங்கள அரசு திணறுகின்றதல்லவா? அதுதான் எங்களுக்குத் தேவை. ஈழத்தமிழர்களுக்கு ஏதும் செய்தால் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள் பொங்கி எழுவர் என்று சிங்களம் அஞ்சுகிறதல்லவா? அதுதான் நமக்குத் தேவை. தமிழ்நாட்டுப் பொங்கு தமிழரைப் பார்த்து இந்திய மத்திய அரசு, ஒரு கணமாவது குழம்புகிறதல்லவா? அதுதான் நமக்குத் தேவை.

நமது தேவைகள் அப்படி இருக்கையில், நமது பாழ்பட்டுப் போன புத்தியால் ஒன்றையும் குழப்ப வேண்டாம். அவர் அதற்காகத்தான் ஆதரிக்கிறார்; இவர் இதற்காகத்தான் ஆதரிக்கிறார் என்று எங்கள் ஊகங்களை இப்போது அள்ளித் தெளிக்க வேண்டாம். இப்போது இவர் வருகிறாரல்லவா? அதுதான் நமக்குத் தேவை. அவர் ஏன் வருகிறார்? நோக்கம் என்ன என்ற கேள்விகள் கேட்டு வருபவர்களை அடித்துத் தூர்த்த வேண்டாம்.

தமிழ்நாடு இப்போது எங்களுக்காக ஒங்கிக் குரல் கொடுக்கிறது. எங்கள் நெஞ்சார்ந்த நன்றியையும் மகிழ்வையும் சொல்லுவோம்.

தமிழ்நாட்டின் திசை பார்த்து நாம் கைகளையும் மனசையும் ஒரு சேரக் கூப்புவோம்.

தன்னை உயர்வாக நினைக்கும் அதே சமயம் மற்றவர்களைத் தாழ்வாக நினைக்கவும் ஆரம்பித்தால் கர்வம் நுழைய ஆரம்பிக்கிறது என்று அர்த்தம். தன் சாதனைகளைப் பெருமைப்படுத்தியும், மற்றவர் சாதனைகளை சிறுமைப்படுத்தியும் நினைப்பதும் கர்வமே. தன் தவறுகளை தவறுகளை அல்ல என்று சாதிப்பதும் கர்வத்தின் ஒரு குணமே.

மற்றவர்களுடைய சிறு தவறுகளையும் கூட்டிக் காட்டி மகிழ்வதும் கர்வத்தின் தன்மையே. தனக்கு எதிரான எதையும் சகிக்க முடியாததும், மற்றவர் சாதனையை ரசிக்க முடியாததும் கர்வத்தின் செயல்களே.

அடிக்கடி மருத்துவ பரிசோதனை செய்து கொள்வது போல, மேலே சொன்ன கர்வத்தின் அடையாள குணங்கள் நம்மிடம் இருக்கிறதா என்று பரிசோதித்துக் கொள்வது நல்லது. அடைந்த உயர்வில் இருந்து சறுக்கி விழாமல் இருக்கவும் மேலும் உயரவும் அது தான் ஒரே வழி.

தன்னம்பிக்கைக்கும் கர்வத்துக்குமிடையே இருப்பது ஒரு சிறிய இடைவெளி தான் என்பதும் உண்மைதான்.

ஆனால் அந்தச் சிறிய இடைவெளி தாண்டப்படும் போது அதனால் ஏற்படும் விளைவுகள் மிகவும் வேறுபாடானவையாக இருக்கிறது என்பதை நினைவில் கொண்டால் தன்னம்பிக்கை கர்வமாக மாறாமல் இருக்கும்

யானைக்குத் தும்பிக்கையைப் போல ஒரு மனிதனுக்குப் பலத்தைத் தருவது நம்பிக்கை என்பதில் இருகருத்து இருக்க முடியாது. ஆனால் அந்த தன்னம்பிக்கை கர்வமாக மாறுவது என்பது அந்தத் தும்பிக்கையால் யானை சேற்றை அள்ளித் தன் தலையில் போட்டுக் கொள்வதற்குச் சமனானது என்பதை நினைவில் கொண்டு தன்னம்பிக்கை உள்ளவர்களாய் மிளிர்வோம்.

- என்.கணேசன்